

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/182/2021
Identifikačné číslo spisu:	1302899826
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1302899826.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ U. F., bývajúceho v Q., A. XX, 2/ M. F., bývajúcej v Q., A. XX, 3/ Ing. L. B., bývajúcej v Q., A. X a 4/ L. G., bývajúcej v Q., A. 9, proti žalovanému Bytovému družstvu Bratislava III, so sídlom v Bratislave, Kominárska 6, IČO: 00 169 633, zastúpenému splnomocnencom MV Legal s. r. o., so sídlom v Bratislave, Jedenásta 16, IČO: 36 857 947, v mene ktorej koná ako konateľ advokát Mgr. Marek Váško, o nahradenie vyhlásenia vôle a iné, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 13C/23/2002, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/251/2019 z 25. augusta 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcom 1/ až 4/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 13. mája 2015 č. k. 13C/23/2002-1094 opravil 2. výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 13C/23/02-480, zo dňa 9.2.2009 (ďalej ako „Rozsudok“) tak, že nesprávne uvedené „predávajúci“ má správne znietť „prevádzajúci“. Ďalej opravil odôvodnenie Rozsudku tak, že v 7. odseku nesprávne uvedené „MP“, má správne znietť „NP“, v 10. odseku nesprávne uvedené „februári 2002“, má správne znietť „máji 1992“, v 12. odseku predposledná veta nesprávne uvedené „je odporca“, má správne znietť „bol odporca“. Súd prvej inštancie opravil odôvodnenie znenia zmlúv tvoriacich neoddeliteľnú súčasť Rozsudku tak, že v časti Zmluvy so žalobcami 1/ a 2/ v článku I v 7. riadku sa dopĺňa „rod. F., r. č. XXXXXX/XXX“, v článku I v 8. riadku sa pri mene M. F. dopĺňa „r. č. XXXXXX/XXX“, v článku III bod 5 nesprávne uvedený podiel „5517/388070“ má správne znietť „5517/377995“, v článku III bod 6.2 nesprávne uvedený podiel „13810/388070“ má správne znietť „13810/377995“, v článku III bod 6.3 nesprávne uvedený podiel „14900/388070“ má správne znietť „14900/377995“; v časti Zmluvy so žalobcom 3/ v článku I v 7. riadku sa dopĺňa „rod. U., r. č. XXXXXX/XXX“, v článku III bod 5 nesprávne uvedený podiel „7365/388070“ má správne znietť „7365/377995“, v článku III bod 6.1 nesprávne uvedený podiel „8335/388070“ má správne znietť „8335/377995“, v článku III bod 6.2 nesprávne uvedený podiel „13810/388070“ má správne znietť „13810/377995“, v článku III bod 6.3

nesprávne uvedený podiel „14900/388070“ má správne znieť „14900/377995“; v časti Zmluvy so žalobcom 4/ v článku I v 1. riadku sa dopĺňa „rod. P., r. č. XXXXXX/XXX“, v článku III bod 5 nesprávne uvedený podiel „8075/388070“ má správne znieť „8075/377995“, v článku III bod 6.1 nesprávne uvedený podiel „8335/388070“ má správne znieť „8335/377995“, v článku III bod 6.2 nesprávne uvedený podiel „13810/388070“ má správne znieť „13810/377995“, v článku III bod 6.3 nesprávne uvedený podiel „14900/388070“ má správne znieť „14900/377995“; v časti Zmluvy so žalobcami 1/ a 2/, v časti Zmluvy so žalobcom 3/ a v časti Zmluvy so žalobcom 4/ v článku II bod 1 sa dopĺňa parcela číslo „11550/13“, v článku II bod 2 sa vynechávajú slová „a v suteréne“ a „priestor č. 12-NP 04, priestor č. 12 - NP 05, priestor č. 12 - NP 06“ a vkladajú sa slová „vo vchode A. 9“ za slová priestor č. 12 - NP 01, „vo vchode A. 11“ za slová priestor č. 12 - NP 02, „vo vchode A. 11“ za slová priestor č. 12-NP 03, v článku III bod 4 sa dopĺňajú slová „príručná dielňa, sklad bicyklov, archív“; pred Zmluvou so žalobcom 3/ sa vynecháva odsek II „Odporca je povinný do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku písomne uzavrieť s navrhovateľkou Ing. L. B. podľa zák. č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov družstva § 23 a nasl., v zmysle ust. § 5 zák. č. 182/1993 Z. z. a § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka Zmluvu o prevode vlastníctva bytu č. XX na A. ul. č. 9, súp. č. XXX, nebytových priestorov označených ako priestor č. 12 - NP 01, priestor č. 12 - NP 02, priestor č. 12 - NP 03, priestor č. 12 - NP 04, priestor č. 12 - NP 05, priestor č. 12 - NP 06 a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu nasledovného znenia:“; pred Zmluvou so žalobcom 4/ sa vynecháva odsek II „Odporca je povinný do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku písomne uzavrieť s navrhovateľkou Ing. L. G. podľa zák. č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov družstva § 23 a nasl., v zmysle ust. § 5 zák. č. 182/1993 Z. z. a § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka Zmluvu o prevode vlastníctva bytu č. XX na A. ul. č. 9, súp. č. XXX, nebytových priestorov označených ako priestor č. 12 - NP 01, priestor č. 12 - NP 02, priestor č. 12 - NP 03, priestor č. 12 - NP 04, priestor č. 12 - NP 05, priestor č. 12 - NP 06 a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu nasledovného znenia:“. Vo zvyšku Rozsudok zostal bezo zmeny.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že v prejednávanej spore vyhovel žalobe žalobcov a rozhodol rozsudkom č. k. 13C/23/2002-480, zo dňa 9. februára 2009, ktorým určil, že nebytové priestory zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie M. L. ako priestor č. 12 - NP 04 nachádzajúci sa v suteréne bytového domu A. X-XX, Q., súp. č. XXX, podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu 2460/388070-in, priestor č. 12 - NP 05 nachádzajúci sa v suteréne bytového domu A. X-XX v Q., súp. č. XXX, podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach 3350/388070-in, priestor č. 12 - NP 06 nachádzajúci sa v suteréne bytového domu A. X-XX v Q., súp. č. XXX, podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu 4265/388070-in, vo vlastníctve žalovaného, sú spoločnými zariadeniami bytového domu A. X - XX v Q., súp. č. XXX, určenými na spoločné užívanie, a to priestor č. 12 - NP 05 ako príručná dielňa, priestor č. 12 - NP 06 ako sklad bicyklov, priestor č. 12 - NP 04 ako sklad - archív; a zároveň nahradil vyhlásenie vôle žalovaného, že ako predávajúci uzatvára so žalobcami 1/ až 4/ zmluvu o prevode vlastníctva bytu a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach, spoločných zariadeniach domu a nebytových priestoroch v znení zmlúv tvoriacich neoddeliteľnú súčasť výroku rozsudku, ktoré zmluvy sú neoddeliteľnými súčasťami rovnopisu rozsudku; podľa § 151 ods. 3 OSP si vyhradil právo rozhodnúť o náhrade trov konania po právoplatnosti rozsudku osobitným uznesením. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 4. marca 2009.

1.2. Ďalej poukázal na to, že uznesením č. k. 13C/23/2002-507, zo dňa 27. mája 2009, vyhovel návrhu žalobcov na vydanie opravného uznesenia, a výrok rozsudku opravil tak, že druhý odsek výroku má správne znieť: Súd nahrádza vyhlásenia vôle žalovaného, že ako prevádzajúci uzatvára so žalobcom 1/ a žalobcom 2/ ako aj žalobcom 3/ a ako aj žalobcom 4/ zmluvu o prevode vlastníctva bytu a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach, spoločných zariadeniach domu a nebytových priestoroch v znení zmlúv tvoriacich neoddeliteľnú súčasť výroku tohto rozsudku, ktoré zmluvy sú neoddeliteľnými súčasťami rovnopisu tohto rozsudku. Zároveň opravil znenie zmlúv tvoriacich neoddeliteľnú súčasť rozsudku na strane 2 posledný a 4. riadok zdola, na strane 3 štvrtý riadok zvrchu, na strane 3 štvrtý odsek a na strane 4 v prvom odseku predposlednú vetu tak, že správne znenie týchto častí uviedol vo výroku opravného uznesenia; v ostatných častiach rozsudok nemenil. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením č. k. 8Co/309/2009-526, zo dňa 29.

januára 2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/78/2012-659, zo dňa 11. októbra 2012, opravné uznesenie súdu prvej inštancie zrušil z dôvodu, že nespĺňa požiadavky opravného uznesenia a nespĺňa zákonom stanovené požiadavky zrozumiteľnosti a určitosti súdneho rozhodnutia; zároveň podotýkajúc, že rozsudkom vyhláseným na pojednávaní 9. februára 2009 nebolo rozhodnuté o celom uplatnenom nároku v znení obsahujúcom aj znenie zmlúv, ktoré majú byť neoddeliteľnou súčasťou výroku rozsudku, a preto je potrebné vydať doplňujúci rozsudok, a tento aj vyhlásiť verejne v súlade s § 156 ods. 1 OSP, z výroku ktorého bude zrejmé, ktorej alternatíve alternatívneho petitu žaloby súd vyhovel pokiaľ ide o znenie zmlúv o prevode vlastníctva bytov.

1.3. Prvoinstančný súd následne skonštatoval, že v intenciách uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/309/2009-526, zo dňa 29. januára 2010, rozhodol doplňujúcim rozsudkom č. k. 13C/23/2002-570, zo dňa 14. septembra 2011, keď následne na odvolanie žalobcov a žalovaného Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením č. k. 6Co/78/2012-649, zo dňa 18. júla 2012, doplňujúci rozsudok súdu prvej inštancie zrušil z dôvodu, že rozsudok nadobudol právoplatnosť 4. marca 2009, a preto v čase vyhlásenia predmetného doplňujúceho rozsudku (14. septembra 2011) bránila konaniu v prejednávanej veci prekážka právoplatne skončenej veci (§ 159 ods. 3 OSP); pričom ďalej bol toho názoru, že pokiaľ sa v Rozsudku nachádzali zrejme nesprávnosti a chyby v písaní, súd prvej inštancie mal rozhodnúť o návrhu žalobcov na jeho opravu.

1.4. Súd prvej inštancie podotkol, že v zmysle uvedeného právneho názoru Krajského súdu v Bratislave vydal v poradí druhé opravné uznesenie č. k. 13C/23/2002-666, zo dňa 27. marca 2013, ktoré na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením č. k. 8Co/471/2013-820, zo dňa 19. decembra 2014, v poradí druhé opravné uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 13C/23/2002-666, zo dňa 27. marca 2013, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, keďže mal za to, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď vo výroku opravného uznesenia opravil druhý odsek výroku rozsudku a zmluvy tvoriace neoddeliteľnú súčasť tohto rozsudku tak, že z výroku ani z odôvodnenia tohto opravného uznesenia nie je zrejmé, ku ktorým chybám a zrejým nesprávnostiam došlo pri vyhotovovaní písomného rozhodnutia a jeho príloh, ktoré chyby a zrejme nesprávnosti sa vyskytli pri opise a ako boli tieto chyby a zrejme nesprávnosti opravené; vzhľadom na tieto skutočnosti vyslovil, že opravné uznesenie nespĺňa zákonom stanovené požiadavky zrozumiteľnosti a určitosti súdneho rozhodnutia.

1.5. Súd prvej inštancie ďalej poznamenal, že žalobcovia 1/ - 4/ sa podaním doručeným 20. apríla 2015 vyjadrili k zrušujúcemu uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/471/2013-820, zo dňa 19. decembra 2014, a žiadali vykonať opravu výrokov rozsudku, a taktiež opravu odôvodnenia znenia zmlúv tvoriacich neoddeliteľnú súčasť rozsudku. Poznamenal, že uznesením č. k. 13C/23/2002-840, zo dňa 27. mája 2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/275/2015-883, zo dňa 31. októbra 2016, návrh žalobcov 1/ - 4/ na vydanie opravného uznesenia zamietol. Na dovolanie žalobcov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd uznesením č. k. 6Cdo/162/2017-1071, zo dňa 21. júna 2018, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/275/2015-883, zo dňa 31. októbra 2016, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie; v nadväznosti na uvedené Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 16Co/142/2018-1088, zo dňa 18. decembra 2018, uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 13C/23/2002-840, zo dňa 27. mája 2015, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že vzhľadom na dôvodné odvolanie žalobcov, reflektujúc právny názor dovolacieho súdu, je návrhu na vydanie opravného uznesenia potrebné vyhovieť. Okrem iných konštatovaní, Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 21. júna 2018, sp. zn. 6Cdo/162/2017 v súvislosti s otázkou viazanosti súdu vyhláseným rozsudkom považoval za potrebné poznamenať, že bývalej ani súčasnej procesnoprávnej úprave neodporuje, ak súd vyhlási rozsudok, ktorým sa nahrádza vyhlásenie vôle, takým spôsobom, že sa nahrádza vyhlásenie vôle strany v znení zmluvy či zmlúv tvoriacich neoddeliteľnú súčasť výroku rozsudku a neoddeliteľnú súčasť jeho písomného vyhotovenia, teda bez toho, aby znenie zmlúv bolo pri vyhlásení doslovne prečítané; za situácie, keď písomné znenie zmlúv majú strany k dispozícii, je vyhlásenie rozsudku uvedeným spôsobom v súlade so zásadou procesnej ekonomie a tým aj racionality. To znamená, že nie sú dané žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť viazanosť súdu znením zmlúv pri vyhlásení rozsudku vyššie uvedeným procesným spôsobom.

1.6. Súd prvej inštancie po vrátení mu veci Krajským súdom v Bratislave na ďalšie konanie, súc viazaný právnym názorom tohto súdu ako dovolacieho vydal opravné uznesenie, keď mal z obsahu spisu za preukázané, že na pojednávaní vyhláseným rozsudkom vo veci samej žalobe žalobcov vyhovel a podľa

primárneho petitu určil, že nebytové priestory zapísané na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie M., vedené Správou katastra pre hl. mesto SR Bratislavu ako priestor č. 12-NP 04, podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu 2460/388070-in, priestor č. 12-NP 05, podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu 3350/388070-in, priestor č. 12-NP 06, podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu 4265/388070-in, vo vlastníctve žalovaného, nachádzajúce sa v suteréne bytového domu A., Q., súp. č. XXX, sú spoločnými zariadeniami bytového domu A. X - XX, Q., súp. č. XXX, určenými na spoločné užívanie a to priestor č. 12-NP 05 ako príručná dielňa, priestor č. 12-NP 06, ako sklad bicyklov, priestor č. 12-NP 04, ako sklad archív. Podotkol, že rozsudkom zároveň i nahradil vyhlásenia vôle žalovaného, že ako predávajúci uzatvára so žalobcami 1/, 2/, 3/ a 4/ zmluvu o prevode vlastníctva bytu a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach, spoločných zariadeniach domu a nebytových priestorov v znení zmlúv tvoriacich neoddeliteľnú súčasť výroku tohto rozsudku, ktoré zmluvy sú neoddeliteľnými súčasťami rovnopisu tohto rozsudku. Zdôraznil, že v danom prípade nemohli vzniknúť pochybnosti, keďže stranám sporu bolo jasné, čo je predmetom sporu a aká je súvislosť medzi požadovaným určením a navrhovaným znením zmlúv; pričom táto skutočnosť, t.j. akú vôľu súd prvej inštancie pri vyhlásení rozsudku prejavil, je zrejmá aj z písomného odôvodnenia rozsudku, ako aj to, že znenie pripojených zmlúv, sa stali súčasťou rozsudku. Ozrejmil, že bývalej ani súčasnej procesnoprávnej úprave neodporuje, aby súd vyhlásil rozsudok, ktorým sa nahrádza vyhlásenie vôle takým spôsobom, že sa nahrádza vyhlásenie vôle strany v znení zmlúv tvoriacich neoddeliteľnú súčasť výroku rozsudku a neoddeliteľnú súčasť jeho písomného vyhotovenia. Dodal, že písomné znenie zmlúv majú strany sporu k dispozícii, vyhlásenie rozsudku uvedeným spôsobom je v súlade so zásadou procesnej ekonomie a tým aj proporcionality a nie sú žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť viazanosť súdu znením zmlúv pri vyhlásení rozsudku. Za použitia § 224, § 234 a § 391 CSP preto opravil uvedením správneho znenia zrejme nesprávnosti uvedené v 2. výroku rozsudku, v odôvodnení rozsudku a v texte zmlúv tvoriace neoddeliteľnú súčasť rozsudku.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného uznesením sp. zn. 16Co/251/2019 z 25. augusta 2020 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Potvrdenie prvoinštančného uznesenia odôvodnil jeho vecnou správnosťou.

2.1. Výslovil názor, že zo zápisnice z pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodol o žalobe tak, že jej vyhovel podľa primárneho petitu, teda že určil, že sklad archív, príručná dielňa a sklad bicyklov sú spoločnými zariadeniami bytového domu, a že sa nahrádza vyhlásenie vôle žalovaného v znení zmlúv, ktoré je súladné s týmto určením. V tomto smere nemohli vzniknúť žiadne pochybnosti, keďže stranám sporu, a teda aj žalovanému, muselo byť jasné, čo je predmetom sporu a aká je súvislosť medzi požadovaným určením a navrhovaným znením zmlúv pre prípad vyhovenia žalobe v určovacom nároku, a pre prípad jej zamietnutia v tomto nároku. Táto skutočnosť, t.j. akú vôľu súd prvej inštancie pri vyhlásení rozsudku prejavil, je celkom zrejmá aj z odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku. Z písomného vyhotovenia rozsudku je však tiež zrejmé, že znenie k nemu pripojených zmlúv, ktoré sa stali jeho súčasťou (súčasťou jeho výroku), nezodpovedalo tomu zneniu, o ktorom súd rozhodol, keďže v pripojených zmluvách boli medzi nebytovými priestormi, ku ktorým sa prevádza spoluvlastnícky podiel, omylom uvedené aj priestory č. 12 - NP 04, č. 12 - NP 05 a č. 12 - NP 06, hoci o nich bolo rozhodnuté, že nebytovými priestormi nie sú; v ďalšej časti zmlúv, týkajúcej sa popisu nebytových priestorov už tieto priestory uvedené neboli. K rozsudku pripojené znenie zmlúv bolo zmiešaním navrhovaného textu zmlúv podľa primárneho a podľa subsidiárneho petitu, čo nemožno hodnotiť inak, ako zjavnú zrejmú nesprávnosť. Na uvedenom základe nemohli obstať námietky žalovaného uvedené v odvolaní, spočívajúce vo svojej podstate v argumentácii, že opravným uznesením došlo k zásadnej zmene rozsudku, ktorá nemala dopad iba na jeho opravovanú časť, ale s ohľadom na vzájomné súvislosti ide o nový rozsudok vo veci. Nad rámec uvedeného odvolací súd podotýka, že judikatúra všeobecných súdov, ako aj Ústavného súdu SR (I. ÚS 206/2013) uznala ako zrejmú nesprávnosť rozhodnutia dokonca i nesprávny výrok o zrušení prvostupňového rozhodnutia a akceptovala jeho opravu na výrok o potvrdení prvostupňového rozhodnutia, keď takýto výrok bol jednoznačne krytý odôvodnením príslušného súdneho rozhodnutia (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS SR 576/2013).

2.2. Záverom odvolací súd podotkol, že napadnuté opravné uznesenie, resp. opravy týmto uznesením vykonané vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 13C/23/02-480, zo dňa 9. februára

2009, sú v súlade s obsahom verejnomocenskej autoritatívnej vôle, ktorú súd prvej inštancie svojim rozhodnutím, t.j. predmetným rozsudkom, v okamihu jeho vyhlásenia (vydania) prejavil chcel, a ktorej obsah je bezpečne poznateľný z odôvodnenia rozhodnutia, resp. z obsahu samotného rozhodnutia ako prejavu tejto verejnomocenskej (autoritatívnej) vôle konajúceho súdu.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Žiadal, aby najvyšší súd napadnuté odvolacie rozhodnutie ako i jemu predchádzajúce opravné uznesenie súdu prvej inštancie zrušil. Zároveň žiadal, aby dovolací súd odložil právoplatnosť napadnutého rozhodnutia.

3.1. Dovolanie podľa § 421 písm. a/ CSP odôvodnil tým, že nesúhlasil s právnym záverom nižších súdov, ktoré vec nesprávne právne posúdili, a to v rozpore s publikovanou judikatúrou, konkrétne so stanoviskom Nejvyššího soudu ČSSR, 2Cz/57/68 zo 27. septembra 1968, publikované pod R 37/1969, podľa ktorého: „Opraviť rozsudok podľa § 164 O.s.p. je možné len v prípadoch, že ide o chyby v písaní a počítaní a ďalej o také chyby, ktoré sú ako zrejme nesprávnosti podobného pôvodu ako chyby v písaní a počítaní, t.j. ku ktorým došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním v duševnej či mechanickej činnosti osoby, za účasti ktorej došlo k vyhláseniu alebo vyhotoveniu rozsudku, a ktoré sú každému zrejmé; zrejmosť takej nesprávnosti vysvitá najmä z porovnania výroku rozsudku s jeho odôvodnením, prípadne aj z iných súvislostí“. V následnej argumentácii konštatoval, že súd potom opravným uznesením nad rámec zákona a žaloby doplnil do výroku aj celkom nové základné formálne náležitosti zmluvy o prevode nehnuteľností v zmysle platných predpisov. Tým súd doplnil nad rámec žalobného petitu - najmä rodné priezviská a rodné čísla všetkých žalovaných, ako nadobúdateľov nehnuteľností. Pri doplnení absentujúcich základných náležitostí zmluvy o prevode nehnuteľností nepochybne nejde o opravu zrejmých nesprávností. Súď ale založil rozhodnutie na tom, že i keď neboli ale vyplývajú z odôvodnenia, k tomu nič nenamietal a citácia to napokon i potvrdzuje.

3.2. Podľa dovolateľa výrok rozsudku v znení opravného uznesenia sa v podstatných náležitostiach odchyľuje od návrhu žalobcov, resp. súd rozhodol o niečom, čo žalobcovia v pôvodnom petite nenavrhovali (až v návrhu na opravu rozsudku). Predmetnú vadu nie je možné konvalidovať obyčajnou opravou rozsudku.

3.3. Na podporu svojej argumentácie dovolateľ citoval z R 37/1969 a tiež i z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/21/2008, z ktorého osobitne zdôraznil, že: „Materiálna vykonateľnosť súdneho rozhodnutia pramení z perfektnosti žaloby (vrátane petitu), odstránenie väd žaloby, ktoré by sa mohli premietnuť do súdneho rozhodnutia možno zhojiť v kontexte úkonov súdu a aktívnej účasti žalobcu podľa § 43 O.s.p. pri oprave, či doplnení nesprávnych, neúplných alebo nezrozumiteľných podaní v priebehu súdneho konania. Naproti tomu tzv. vecné nedostatky a nesprávnosti žaloby nie sú dôvodom na opravu súdnych rozhodnutí. Inštitút opravného uznesenia má odstraňovať zjavné nedostatky, ktorých sa dopustil v rozhodnutí súd, nie účastník konania v podanej žalobe. V pozitívnom vymedzení je postup podľa § 164 O.s.p. použiteľný len na prípady odstraňovania zjavných nedostatkov súdu. Nemožno ním napravovať chyby, ktoré zapríčinil žalobca, napr. pri zistení, že vydané rozhodnutie pri určitom a zrozumiteľnom označení pozemkov v spojení s geometrickým plánom predloženým žalobcom, nie je inak spôsobilé byť podkladom pre zmenu zápisov v katastri nehnuteľností...“. Podľa dovolateľa sa citované rozhodnutie priamo týka právnej otázky riešenej v tomto spore. Žalobcovia dosiahli vydanie a právoplatnosť rozsudku, ktorý je nespôsobilý byť podkladom pre zmenu zápisov v katastri nehnuteľností. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal i na rozhodnutie Ústavného súdu SR, II. ÚS 576/2013.

3.4. Zdôraznil, že chyby na strane súdu, avšak presahujúce charakter opraviteľných väd, nemožno opraviť, aj keď si súd dostatočne uvedomil nesprávnosť. Súď rozhodol nesprávne, keď v rozsudku skombinoval obe alternatívy alternatívneho petitu, čím zaťažil rozsudok vadou nezrozumiteľnosti a nepreskúmateľnosti. Nie je zrejmé, podľa ktorej alternatívy alternatívneho petitu súď rozhodol.

3.5. Ďalej dovolateľ vysvetľuje prečo argumentácia súdu vo vzťahu k namietanému neobstojí.

3.6. V neposlednom rade dodal, že oprava má slúžiť na odstránenie nepodstatných a zjavných nesprávností a nie na dodatočné dopĺňanie podstatných náležitostí zmluvy tvoriacej neoddeliteľnú súčasť výroku rozsudku, bez ktorých je rozsudok nespôsobilý byť podkladom pre zmenu zápisov v katastri nehnuteľností, a ktoré vôbec neboli v petite žaloby ani v rozsudku uvedené a odcitoval § 42 ods. 2 a 4 zákona č. 162/1995 Z. z. (Katastrálny zákon) a z metodického pokynu platného v rámci konania v

Trnavskom kraji (42. Otázka: Ako má SK posudzovať v rámci vkladového konania nedostatky zmluvy?).

3.7. Záverom dovolateľ zhrnul, že uznesením tak súd nerozhodol o oprave rozsudku, ale opätovne rozhodol vo veci, v ktorej už právoplatné rozhodnutie existuje, čo predstavuje zákonnú prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata).

4. Žalobcovia v spoločnom vyjadrení k dovolaniu navrhli, aby ho dovolací súd ako neprípustné odmietol, alebo aby ho ako nedôvodné zamietol.

4.1. Spochybnili oprávnenosť dovolania, jeho dôvodnosť a účelnosť, pretože by sa ním nedosiahlo to, čo dovolateľ zrušením sleduje, teda nevykonateľnosť právoplatného rozsudku.

4.2. Žalobcovia nesúhlasia ani s navrhovaným odkladom právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, napokon žalovaný nespochybňuje právoplatnosť rozsudku vo veci samej, žiada len o odklad právoplatnosti rozhodnutia vo veci opráv rozsudku, čo sú rôzne veci s rôznymi návrhmi a petítmí. Ani opravné rozhodnutie nemôže zmeniť zákonnú povinnosť previesť im nehnuteľnosti, čo bolo potvrdené uzavretou zmluvou právoplatným súdnym rozhodnutím. Nie sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), vychádzajúc z argumentácie žalovaného, nezistil splnenie predpokladov pre odloženie právoplatnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP; v súlade s ustálenou praxou súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (toto sa vydáva iba v prípade vyhovenia návrhu, pozn.).

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ CSP).

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania neplní úlohy prvostupňového či odvolacieho súdu ako tretej inštancie prebiehajúceho súdneho sporu. Úloha dovolacieho súdu spočíva v náprave najzávažnejších procesných pochybení resp. v riešení otázok zásadného právneho významu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

9. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata),

musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11.2. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

11.3. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

12. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

12.1. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Pokiaľ dovolateľ neoznačí, alebo nesprávne označí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priesiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (2Cdo/203/2016, 3Cdo/28/2017, 4Cdo/14/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/50/2017 a 8Cdo/141/2017).

13. V danom prípade žalovaný vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania výlučne z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnom posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Tento dôvod prípustnosti sa teda viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to konkrétne v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach.

14. Právnu úpravu dovolania v CSP sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu.

15. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie otázky prípustnosti opravy rozsudku podľa § 224 CSP. Podľa názoru dovolateľa súd aplikoval citované zákonné ustanovenie nesprávne a v rozpore s judikatúrou a právnou vedou (na ktoré sa v dovolaní odvoláva), keď ho pripustil aj na chyby/vady, ktoré zjavne nepredstavujú chyby v písaní alebo počítaní, ako ani iné zrejmé nesprávnosti, ale na chyby žalobného petitu. Opravované chyby sú chyby žalobcu/žaloby a nie chybami súdu/rozsudku, čím v danom prípade opravou odôvodnenia znenia zmlúv (pozn. tvoriace neoddeliteľnú súčasť rozsudku) ide o neprípustné doplnenie základných formálnych náležitostí zmlúv. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR, 2Cz/57/68 zo 27. septembra 1968, publikované pod R 37/1969, rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/21/2008 a Ústavného súdu SR II. ÚS 576/2013 (bod 3.1. a 3.3.).

15.1. Z dovolania (bod 3) tak vyplýva, že žalovaný (kvalifikovane právne zastúpený pozn.) vytýka odvolaciemu súdu jeho právny záver o splnení procesných podmienok na vydanie opravného uznesenia, predovšetkým kritizuje jeho právne úvahy a neopodstatnenosť niektorých jeho konštatovaní. Ani pri posudzovaní dovolania žalovaného podľa obsahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku (§ 124 ods. 1 CSP) z neho nevyplýva, konkrétne ktorou „právnou“ otázkou (odvolacím súdom riešenou odlišne od ustálenej praxe dovolacieho súdu), od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, bola podľa jeho názoru založená prípustnosť ním podaného dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia t.j. jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, konkrétne o ktorú otázku dovolateľovi ide a či vo vzťahu k nej je daná prípustnosť a v prípade prípustnosti aj dôvodnosť dovolania, neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

15.2. Pokiaľ by dovolací súd absenciu konkrétne a riadne vymedzenej právnej otázky nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

16. Dovolateľ označil ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd napadnutým rozhodnutím odkloniť špecifikáciou rozhodnutí najvyššieho a ústavného súdu, z ktorých rozhodnutí i cituje, ktoré citované právne východiská bez konkretizácie jednotlivých skutkových a právnych situácií ktoré označené rozhodnutia riešili a ich dopad na daný prípad, sú použiteľné len všeobecne.

17. Napadnuté rozhodnutie vychádza z vysloveného právneho názoru dovolacieho súdu v predmetnej veci v jeho skoršom rozhodnutí (pozri uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 21. júna 2018, sp. zn. 6Cdo/162/2017, č. 1.1071 a nasl.). Najvyšší súd v danom rozhodnutí uzavrel, že: „Zo zápisnice z pojednávania 9.2.2009, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, vyplýva, že súd rozhodol o žalobe tak, že jej vyhovel podľa primárneho petitu, teda že určil, že sklad archív, príručná dielňa a sklad bicyklov sú spoločnými zariadeniami bytového domu a že sa nahrádza vyhlásenie vôle žalovaného v znení zmlúv, ktoré je súladné s týmto určením. V tomto smere nemohli vzniknúť žiadne pochybnosti, keďže stranám, a teda aj žalovanému, muselo byť jasné, čo je predmetom sporu a aká je súvislosť medzi požadovaným určením a navrhovaným znením zmlúv pre prípad vyhovieť žalobe v určovacom nároku a pre prípad jej zamietnutia o tomto nároku. Táto skutočnosť, t. j. akú vôľu prvoinštančný súd pri vyhlásení rozsudku prejavil, je celkom zrejmá aj z odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku (str. 3 posledný odsek a str. 4 prvý odsek). Z písomného vyhotovenia rozsudku je však tiež zrejmé, že znenie k nemu pripojených zmlúv, ktoré sa stali jeho súčasťou (súčasťou jeho výroku), nezodpovedalo tomu zneniu, o

ktorom súd rozhodol, keďže medzi nebytovými priestormi, ku ktorým sa prevádza spoluvlastnícky podiel, boli uvedené aj priestory č. 12 - NP 04, č. 12 - NP 05 a č. 12 - NP 06, hoci o nich bolo rozhodnuté, že nebytovými priestormi nie sú. V ďalšej časti zmlúv, týkajúcej sa popisu nebytových priestorov, však už tieto priestory uvedené neboli. K rozsudku pripojené znenie zmlúv bolo zmiešaním navrhovaného textu zmlúv podľa primárneho a podľa subsidiárneho petitu, čo nemožno hodnotiť inak, ako zjavnú zrejmu nesprávnosť.", z ktorého záveru vychádzali ako prvoinštančný, tak i odvolací súd v napadnutom uznesení.

17.1. Najvyšší súd ČSSR v rozhodnutí 2Cz/57/68 zo 27. septembra 1968 riešil skutkovo a právne odlišnú situáciu. V tomto prípade pôvodný výrok rozsudku zodpovedal návrhu žalobcov a výsledkom konania, z ktorých okresný súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, a bol v zhode s odôvodnením rozsudku. Naopak vykonaním opravy časti výroku rozsudku došlo k tomu, že opravená časť výroku je v rozpore s neopravenou časťou výroku rozsudku aj s jeho odôvodnením. Skutkovo odlišne, v posudzovanej veci strany nemohli mať pochybnosti čo je predmetom sporu a aká je súvislosť medzi požadovaným určením a navrhovaným znením zmlúv pre prípad vyhovenia žalobe v určovacom nároku a pre prípad jej zamietnutia o tomto nároku. Táto skutočnosť, t. j. akú vôľu prvoinštančný súd pri vyhlásení rozsudku prejavil, je podľa súdu zrejماً aj z odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku ako i to, že znenie k nemu pripojených zmlúv, ktoré sa stali jeho súčasťou (súčasťou jeho výroku), nezodpovedalo tomu zneniu, o ktorom súd rozhodol.

17.2. V uznesení zo 9. februára 2009 sp. zn. 3MCdo/21/2008 najvyšší súd konštatoval, že v posudzovanej veci súd rozsudkom žalobe v celom rozsahu vyhovel, keď určil, že žalobkyňa je vlastníčkou v žalobe označených pozemkov, s odkazom na špecifikáciu týchto parciel v rozsudku uvedenom geometrickom pláne, ktorý je jeho neoddeliteľnou súčasťou. Neskoršie vyhotovené geometrické plány vo veci riešiacie vymedzenie sporných parciel tak, aby boli spôsobilé byť podkladom pre zmenu zápisov v katastri nehnuteľnosti, pretože žalobkyňou v konaní predložený a v petite žaloby označený geometrický plán nezodpovedá aktuálnemu (skutočnému) stavu rozhodovanej veci, na ktoré odkazuje súd v opravnom uznesení, nie sú konkretizáciou parciel, ku ktorým žalobkyňa žiadala určiť vlastnícke právo a o ktorých bolo rozsudkom súdu rozhodnuté. Nad všetky pochybnosti, je za danej skutkovej situácie zrejmé, že konkretizácia pozemkov geometrickým plánom v žalobnom petite nezodpovedajúca skutočnému stavu rozhodovanej veci je chybou žaloby, za ktorú zodpovedá žalobkyňa. V posudzovanej veci súd opravným uznesením nezasahoval do rozhodnutia mimo vôle žalobcov prejavenej do rozhodnutia vo veci samej, ktorú súd rozhodnutím vo veci akceptoval vyhovením ich žalobe. Nosné závery vyslovené v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/21/2008 preto nesvedčia v prospech argumentácie dovolateľa.

17.3. Súvis s prejednávanou vecou najvyšší súd nezistil ani v prípade dovolateľom už len označeného rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 576/2013.

18. Pre celkový pohľad na vec najvyšší súd len okrajovo poukazuje na neskoršiu judikatúru týkajúcu sa posudzovania žalobného návrhu.

18.1. V Zbierka stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 najvyšší súd judikoval, že obsah žaloby nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitom), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento petit je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami v žalobe. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2020, sp. zn. 7Cdo/268/2019).

18.2. Ústavný súd SR sa obdobne vyslovil v náleze z 7. októbra 2015 sp. zn. I. ÚS 192/2015, keď uviedol, že každý návrh je nevyhnutné v okolnostiach danej veci posudzovať ako celok, pretože žalobný nárok netvorí len obsah petitu (to, čo je žiadané), ale i jeho skutkové odôvodnenie. Požiadavku, aby z návrhu na začatie konania bolo zjavné, čoho sa navrhovateľ domáha, nemožno vykladať reštriktívne tak, že by navrhovateľ bol povinný urobiť presný návrh znenia výroku rozsudku súdu, pretože v § 79 ods. 1 druhej vety O.s.p. sa navrhovateľovi neukladá formulovať návrh (výrok rozsudku), ale iba to, aby sa z návrhu na začatie konania ako takého dalo zistiť, čoho sa navrhovateľ domáha (navrhovateľ totiž nemusí byť zakaždým zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom). Pretože iba súd, ktorý pozná právo a rozhoduje o tom, ako bude výrok jeho rozhodnutia formulovaný, aby bol aj materiálne nevykonateľný, takže návrhom navrhovateľa na znení tohto výroku nie je viazaný, avšak pri formulácii výroku

rozhodnutia súd dbá na to, aby z obsahového hľadiska celého návrhu vyjadroval to, čoho sa navrhovateľ návrhom na začatie konania domáhal.

19. Za uvedených okolností dovolací dôvod nebol dovolateľom vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania (§ 447 písm. f/ CSP). Preto najvyšší súd dovolanie žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP odmietol.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalovaného na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.